

Trafalgar, la batalla del tèxtil

La venda de tèxtil a l'engròs és, probablement, el sector que primer ha tastat l'impacte del desembarcament del tigre asiàtic als Països Catalans. El carrer de Trafalgar de Barcelona és històricament el mercat dels botiguers de roba. Però fa uns quants anys que comerciants xinesos van començar de comprar locals a la zona per fer el mateix negoci que hi feien els empresaris locals. Tanmateix, el producte dels xinesos té una diferència essencial amb el dels competidors catalans: prové cent per cent de la Xina.

Carmen Pérez, la propietària de la botiga Modas Carmela, no amaga els sentiments a l'hora d'explicar els efectes que els nous estadants orientals del carrer han causat en el seu negoci. "Ens han ben fotut. Molts de nosaltres haurem de tancar perquè no podem competir-hi. Senzillament no som capaços d'igualar-ne els preus." Pérez posa de manifest que mentre empresaris xinesos venen peces de roba a tres euros, als comerciants catalans només la tela ja els en costa 4,5. La raó d'aquesta diferència de preu és l'origen de la roba. Els materials i la mà d'obra són molt més barats a la Xina; tant, que fins i tot tenint en compte el cost addicional del transport continua essent més econòmica una samarreta fabricada a la Xina que no una feta aquí. "Es faran amos de tot el negoci -afirma Carmen Pérez-: ja no hi ha joves de Barcelona que s'aventurin a emprendre una iniciativa en el món del tèxtil. Resistirem més o menys, però sé que el meu futur professional no passa per una botiga de roba a l'engròs."

Treballar, treballar i treballar. Això és el que han fet els xinesos des que van arribar als Països Catalans, segons l'empresària Zhu Lewan. A només 22 anys, aquesta emprenedora de Wenzhou i el seu marit van obrir fa dos anys una botiga de venda de roba a l'engròs al carrer de Trafalgar. "No coneixíem cap més lloc. La meua mare sabia que en aquest carrer hi havia molts negocis relacionats amb el tèxtil i vam decidir de llogar-hi un local."

El carrer de Trafalgar de Barcelona concentra un gran nombre de negocis de tèxtil regentats per xinesos, que conviuen amb les poques botigues autòctones que hi queden.

Que els xinesos són pertot arreu és un fet del qual els mercats són com més va més conscients. Ara bé, hi ha àmbits econòmics que d'un temps ençà han començat a veure els efectes d'aquest col·lectiu que s'ha erigit com una competència directa i difícil de batre.

Zhu Lewan assegura que no han rebut queixa de cap veí ni han notat tensió al barri per la presència, com més va més abundant, de ciutadans xinesos. "Si volem guanyar-nos la vida aquí hem de treballar fort. Enguany, a causa de la desacceleració econòmica de què parla tothom, la venda ha baixat, però nosaltres no podem adormir-nos perquè tenim una família molt nombrosa a la Xina i han de menester els diners." Els productes de la seva botiga provenen tots de la Xina, on compren el gènere amb una comanda mínima de 1.000 unitats per cada model de roba. Un dels clients de la botiga de Zhu Lewan, David Ferrer, està encantat amb els seus proveïdors orientals. "Nosaltres, els venedors ambulants d'ètnia gitana,

hi comprem molt sovint, als comerços xinesos. Tenen unes mercaderies molt barates i d'una qualitat prou bona, tot i que no és la millor. Ha d'haver-hi gènere per a tots els gustos i amb preus diferents".

Globalització des de la Xina. Com hauria passat si fossin a Xangai, la filla de Xu Hong passarà la infància entre la botiga dels seus pares i l'escola. La família Hong té part del negoci descentralitzat a Catalunya, però la manera de portar-lo continua essent la tradicional xinesa. Allò que va començar com un negoci familiar ara és un modest imperi tèxtil en què la botiga ABCasa Hong del carrer de Trafalgar és el principal aparador. Els parents de Xu Hong tenen

Alguns comerços catalans se senten molt perjudicats per la competència dels negocis xinesos.

una fàbrica tèxtil als afores de l'àrea metropolitana de Xangai. A la factoria hi treballen més de 2.000 treballadors. Fabriquen tota mena de peces de roba i han arribat a crear Beyond, una marca pròpia. Des de la capital econòmica de

la Xina exporten a clients francesos, italians, espanyols i, per completar el cycle exportador, tenen dues botigues pròpies a Barcelona. D'aquesta manera controlen tot el procés productiu: compra de primeres matèries, manufactura,

exportació i venda als botiguers des dels seus locals a la capital catalana.

D'exemples com el de la família Hong, se'n poden trobar molts al carrer de Trafalgar, si bé es cert que molts dels empresaris xinesos de la zona no tenen fàbrica pròpia al país d'origen.

El futur del tèxtil català. Tenint en compte els nous competidors, els empresaris tèxtils catalans han vist com el futur d'aquest sector productiu tradicional ha quedat a mercè de la selecció natural del mercat. D'aquí ve que, abans de ser engolits pel tigre asiàtic, molts d'aquests negocis hagin optat per l'excel·lència en els seus productes. "Si els xinesos venen barat i dolent, nosaltres venem més car, però amb molta més qualitat."

L'opinió de la Nati Garcia, de l'empresa tèxtil Scudetto, és compartida per molts dels seus col·legues de professió i també pel petits botiguers que compren la roba al seu local. "Amb la roba, la gent és molt selectiva. La majoria de clients no compren als xinesos perquè saben que amb dues o tres bugades la roba es fa malbé." No amaguen que amb l'entrada dels asiàtics han baixat les vendes, però afirmen que mentre hi hagi un compromís de la clientela amb la qualitat, el seu negoci no perilla. De la convivència amb la competència més directa, Nati García no en té cap queixa. "Els xinesos són gent molt educada i no hi ha hagut mai cap conflicte amb ells. Tant nosaltres com ells som molt respectuosos."

El perfil de l'immigrant xinès ha canviat força des de la primera onada migratòria dels anys 90. De buscar un àpat calent i mantenir la família, han passat a voler adquirir un pis i un cotxe, com tothom. Al carrer de Trafalgar s'ha pogut veure aquesta evolució socio-demogràfica i molts diran que, si bé no han guanyat la guerra del tèxtil, els empresaris xinesos es van convertint en una oposició molt dura. El mercat s'adapta als nous cicles i els països d'economia emergent reclamen un paper en la globalització que ve d'on menys l'esperen. Una prova que les coses canvien és que a l'oficina de "la Caixa" més propera al carrer de Trafalgar ja hi treballa un caixer xinès.

Joan Ramon Armadàs